

1865-

Unghvár, octóber 29.
1864.

FELVIDÉK.

Második évi folyam
44. szám.

VÉGYES TARTALMU HETILAP.

5

az ungh- és zemplénmegyei gazdasági egyletek, az ungh-szerednyei borászati társulat,
és az unghmegyei takarékpénztár

HIVATADOS KÖZLÖNYE.

Megjelen minden Szombaton	Felelős szerkesztő s kiadó tulajdonos	Szerkesztő és kiadó hivatal, hová a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők, kis-híd utca
Előfizetési ára: Egy évre 6 for. Fél „ 3 „	Bánóczy Ferencz.	Özvegyi ház első emelet.
Hirdetések jutányosan közöltetnek.		

A „Felvidék“ t. előfizetőihez!

Lapom további megjelenését ez év végéig felfüggesztem, s jövő január elsőjétől kezdve Kassán fogom megindítani.

Midő ezen áthelyezésről a t. előfizető közönséget értesíteném, tartozó kötelességemnek ismerem kijelenteni: hogy nem pártolás hiánya miatt — mert lapom oly rendkívüli pártfogásban részesült a lelkes kis Unghvármegye művelt közönsége által, a minővel talán egy vidéki lap sem dicsekedhetik — hanem egyedül azon okból teszem át Kassára, mert a Felvidék — mint e vidéken a szellemi műveltség, az anyagi érdekek, s a magyar nemzetiség bár szerény, de szenttelen lobogóját, felső-Magyarország fővárosában javasolják kitézteni.

Az abanji, illetőleg kassai magyaréremmel s magyar ajku közönség ugyan is, mely legközelebb a felső-magyarországi szintársulat jövőjének biztosításával oly szép jelt ad a magyar nyelv, s közműveltség terjesztése iránti lelkesedésének, arra ösztönzött: hogy a Felvidéknek ott legyen központja, hol a vasuti közlekedés, s ezzel összefüggésben lévő kereskedés s ipar-fejlesztés tekintetéből is legnagyobb szükség van egy magyar közlönyre.

Mig tehát egy részről lapom áthelyezésével a közügynek vélek szolgálatot tehetni, másrészt azon remény is kecsget, hogy lapomban felső-Magyarország érdekeit Kassáról jobban képviselhetvén, azt mindinkább érdekesebbé s így elterjedtebbé is tehetem.

Nehogy azonban Unghvármegye lelkes közönsége, mely lehetővé tette azt, hogy a Felvidék próba éveit keresztül élje, ezen áthelyezés miatt hálátlansággal vádoljon, ezennel innepélyes ígretet teszek: hogy lapom ezen túl is csak egy fogja ezen derék megye érdeit képviselni, mint ennek előtte, s hogy a Felvidék — mint Unghvármegye szülőltje csupán annyiban vesztheti érdekét Unghvármegyére nézve, a mennyiben nem Unghvárott fogom szerkeszteni és kiadni.

Nem mulasztatom el ezuttal, hogy legbensőbb háláczetemet s mély köszönetemet ne nyilvánítsam Unghvármegye lelkes fiainak s különösen az ungh-és zemplénmegyei gazdasági egyletek, s az ungh-szerednyei borászati társulatnak egyetemben, azon kitéző részvétért, melylyel lapomat mind szellemileg, mind anyagilag támogatni kegyeskedtek; s szabadjon hinni, hogy azon szoros kapocs, mely a czimzett egyletek s a Felvidék között mindegyre szilárdabbá érlelődött, ezután sem fog tágulni. S ezen édes remény annál is inkább táplálhatja keblemet: mert érzem, hogy a mily fájdalmasan esik megválnom Unghvármegyétől, oly kegyelettel és hálával fogok arra mindig visszaemlékezni; s minden igyekezetemet arra fordítom, hogy azon pártfogást, melyben eddig részesülni szerencsés voltam, jövőre is kiérdemeljem.

Isten áldja meg Unghvármegye lelkes és művelt közönségét!

BÁNÓCZY FERENCZ.

Viszhang

a Dayka Gábornak állítandó emléktárgyabani figyelmeztetésre.

A hajdankor városainak a bástya falak véd árkok, és tornyok hoztak dicsőséget és hirt, — a jelenkor lerontja a bástyákat, az árkokat betölti, és ezek helyén — test és szellem-ápoló intézeteket, monumentumokat épít, a véd toronyokat csillagvizsgálókká alakítja át; — hajdan a pánczélos hős volt a nép hálványa, oltárokat emelt tiszteletére, — ma már a szerényen és csendben működő rongyos mezü tudósnak emelünk emlékeket; — hajdan az erős test, most az erős lélek a hódító — hajdan a terület s vassal hódítás volt divatban, ma már csak a szív és észnek bájjali hódításai jönnek méltányló számításba — hajdan a Troubadourt dicstelen sirba, a harczhősét mausoleumba temették — hajdan a harez istenének hoztattak véres áldozatok, ma a béke istenének tömjénez a világ — és méltán! mert a harez életet tipor, a béke halottakat éleszt.

Elhangzottak a szép szavak Dayka Gábor siremléke megörökítésére, hozzunk tehát áldozatot a békének, éleszszük fel körünkben, az ungvári temetőben nyugvó halottunkat, hozzuk ki a setettségéből a világosságra, melyben lelke éltető elemét találta, melynek fáklvívője volt, s melyet műveiben teremtett magának s kiérdemelt; fájdalom! a kor melyben élt, nem értette meg őt, a magyar dalnokot, eltemette a nélkül, hogy egy virágot ültetett volna sirjára, ki oly virágos volt, — egy lombbal jelelte volna ki sirját, hogy az utókor látta volna a földet mely drága halottját takarja, vagy eljárt volna a lomb hűs árnyékába megsiratni a korán hunyt magyar dalnokot, s imát rebegett volna megdicsőüléséért; mert nem tudjuk mely hant fedi a korszellem hősét? hol porhad a szív, mely anyit szenvedett? nem tudjuk hol fekszik a kincs mint a gyöngyhalász nem tudja melyik piszkos esigában rejlik keresett gyöngye — sárba fetreng a gyémánt, körünkben porhad fájdalomában a jövőt átölélő szív, és nincs jel, nincs nesz, nincs hang, mely azt nekünk megmutassa.

De azért ezt minket ne aggaszson, s gyávaság volna azért elejteni a szép eszmét, hanem mint a hajdankor a harez hőseinek, a harezszínhelyén, állítsunk emléket a szeretet, béke, nemzeti nyelv és polgárosodás ifju bajnokának városunk bár mely illő helyén — egyik század eltemette akkor igénytelen halottját, a másik század állítsa fel a jelvényt sirja felett s ünnepet szenteljen emlékének, hogy helyre hozza a mult hibáját, s örök lángot gyújtson a világosság emberének, melyhez minden szépre, jóra és nemesre felmelegedni jöjjön az utókor.

A mi a kivített magát illeti, egyéni véleményem az volna, hogy ennek létesítését vagy a városi tanács vagy a helybeli főgymnasium tisztelt tanári kara, s illetőleg főtisztelendő igazgatósága venné át, — mennyiben a dicsőült e városé és tanintézeté volt kiválólag — ez eszközölné ki a gyűjtés engedélyét, — s midőn ez megvolna, ezen lapunk útján a közönséget tanácskozássra hívná, hol a gyűjtés rögtön kiírás útján megkezdetnék s egyszersmind az emlék

felállításának ideje, minősége s helye eldöntetnék, addig pedig lelkesüljünk s gondolkozzunk. —

Reményilem e nemzedék nem fogja elődei hibáját magára háramlani hagyni, s az utókor szégyen bélyegét magára vonni, hanem igyekezni fog, hogy legyen legalább egy sirja, melyet a külföldi utazónak mint kegyelet jelét felmutathassa, — ki e város mindig áldozni kész lakosságának a tudomány és nemzetiség iránti hála emlékét magával haza vigye — hogy legyen e városnak itt a Kárpátok alatt egy házi szentje, melyhez zárandonkoljon a honfi, s lelkesüljön általa, — hogy tudhassa az utókor, miként megértettük a kor szózatát, szentté avattuk a megszenteltet.

TOMA ANDOR.

A s. a. ujhelyi második Löverseny.

A mult évben egész napon át esett első löversenyünkre és ámbár ez a gyalog közönség nagy részét megfosztotta a látványtól: az első kísérlet általában tökéletesen sikerült.

A siker jó hatása bekövetkezett, mert — ime még tavaly az üggető versenyen kívül csak három díjra volt futás: most már hat futásra volt díj kitézve, és mindannyi ki is osztatott. De az eső hűségeen megjelent löversenyünkre ez idén is; csak hogy a földet fel nem áztatta és nem tette oly siklóssá mint tavaly. Néző közönség is sokkal nagyobb számban jelent meg.

A jó sikernek még nagyobb tanúsága magok a pályázók; mert egy részről a vidéki birtokosok is többen léptették fel gyepünkön lovukat: más részről távolabb vidéken lakó hősei a verseny-gyepnek sziveskedtek az alkalomra megjelenni és közreműködni.

Olvasóink előtt már a mult évről ösmertesnek véljük a tért, mely ámbár a S. A. Ujhelyi határon, de a Borsi kastélyhoz, melyben II-dik Rákóczy Ferencz született, igen közel esik; — s ezért nyerte a különben nem felette aesthetikai előbbi „Bornyu-akasztó“ neve helyett a mostani „Rákóczi-gyep“ elnevezést. — Nem untatjuk tehát t. olvasóinkat a tér leírásával, csak azt jegyezzük meg, hogy különösen a néző közönség kényelméről ez idén jobban volt gondoskodva, mert az illő helyek fedél alatt valának. A versenytér előkészítése körül legtöbb érdeme levén Boronkay László barátunknak — legyen szabad ez alkalommal neki köszönetünket is meghozni. —

Felesleges mondanunk, hogy déli 12 órakor Ujhelytől a versenytérig szakadatlanul mentek kocsi és hintók és szelbél szelb fogatok. Mit ellisznek t. olvasóink, ha csak emlékezet után nevezünk meg néhányakat, kik jelenbétökkel az összejövetelt díszíteni sziveskedtek. — Jelen volt a megyénkben lakó két volt Fő-Cancellár gróf Majláth Antal, és báró Vay Miklós ő nagymitzaik, előbbinek testvére József gróf, gr. Dessewffy Emil a magyar tudós academia Elnöke családjával Szabolesból; — néhai Regéczi Brezenheim Nándor herceg özvegye szül. Schwarzenberg Karolina hercegnő ő magassága Sárospatakról, a fiatal özvegy Windischgrätz hercegnővel; — néhai gróf Andrássy Károly

özvegye szül. Szapáry Etelka grófnő Nagy-Kemencéről, s vele Csáky Serafin grófnő Szinnáról; b. Vesselényi József nótestvérevel Erdélyből; — a három gr. Andrásy testvér, nejeikkel; — gr. Károlyi Ede és grófné a szomszéd Abaujvár megyéből; gr. Szirmay Sándor családjával Ormezőről; Sztáray Antal, Victor, Béla, Forgách Kálmán és László, Erdődy, Szapáry Iván, Szirmay Vince, György, Károly mindannyi grófok; b. Sennyey Lajos e-álástól; b. Fischer Agoston és b. Luzsinszky József; Barkóczy Mihály b. és báróné, b. Vécsey, gr. Nyáry, Szirmay Pál, Vladár Tamás és neje, Boronkay László, Cselle János, Antal, és Gusztáv, Sulyok, Szemere Bernáth Dániel, és Albert, Bujanovics Frigyes családostól; Molnár József és Viktor, az utóbbi Gömörből, Kazinczy; Petrovay, Dráveczky, Kandó, Ibrányi Lajos, Vezerle, Thuránszky, sat. Ungvár-megyéből; Kállay és Pilsy László Szabolcsból; Botka Béla Szatmárból; Besze János, családjával, Semsey Sándor Sárosból; Battha Pál és Zsigmond, Pilsy Zsigmond és Ferdinand, Péterfy és más számos e megyebeli urak, s egy valóban ritkán látható, feltűnően sok szép virággal ékeskedő díszes hölgykoszoru *)

A kezdetre kitűzött óra, 12¹/₂ délután, meglehetősen pontossággal tartatott meg; és csak hamar láttuk elindulni az egyetű díjra bejelentett mind az öt lovat. A díj 300 ft. o. é. egy 150 ft. értékű ezüst-serleghen; a futás maga a legerősebb, 2 angol mérföld (1796⁹). Futottak: 1. gr. Andrásy Gyula id. t. v. p. m. Harry, ap. Little-Harry, any. Lucy. 2. gr. Andrásy Aladár id. t. v. p. h. Győző, ap. Little-Harry, any. Dorina. 3. Botka Béla 5 év t. v. p. k. Minima, ap. Brantii, any. Parva, melyen tulajdonosa tavaly az asszonyságok díjára pályázott. 4. gr. Sztáray János 3 év. t. v. p. k., neve be nem jelentetett, vagy legalább a sorozaton nem találjuk. 5. b. Wenkheim-Czindery Béla id. t. v. p. h. Forester, ap. Snowstorm any. Brunette. A küzdelem sokáig igen egyenlőn folyt, az öt ló többnyire egy eseményben futott; míg végre a forduló ponton a Botka Béla Minima, melyet addig ügyes lovásza többnyire hátról tartott, előre vágván, minden erőtetés nélkül 6—7 ló hosszával győzött. Második érkezett a gr. Andrásy Gyula Harry-ja, e díjnak tavalyi nyertese; közelebbhez a gr. Sztáray Jánosé, és ismét vagy annyi távolságban, mint amazok az első után, jött be közel egymás után a többi kettő.

A második futás az asszonyságok díjára, 40 ól a nyerőpont előtt kezdve, tehát 1240 ól. Bejelentve volt 6., futott 5 ló. Sajnáljuk, hogy a gr. Andrásy Gyula erőre termett, gyönyörű Kis-Béri nevelésű v. p. Dalilája maradt ki; futottak pedig: 1. gr. Forgách László id. t. v. p. k. Helene, ap. Tummeldich, any. Genuina, lovagolta tulajdonosa. 2. gr. Sztáray János 3 év. t. v. p. k., ez is név nélkül, lovagolta Dráveczky Aurel ur. 3. gr. Andrásy Aladár 5 év. f. s. h. Bodrog, ap. Little-Harry, mely tavaly az egyetű díjra a Harryvel pályázott, lov. gr. Szapáry Iván. 4. gr. Sztáray Antal id. t. v. p. m. Pictor, ap. Mr. Green, any. Silhouette, lov. gr. Szirmay Károly, huszár kapitány. 5. b. Wenkheim-Czindery Béla id. t. v. p. h. Nameless, ap. Romeo, tavaly az asszonyságok díjának nyertese, lovag. tulajdonosa. A futás alatt a pályázók nagy részint meglehetősen együttlé tartottak, sa végküzdelem az előbbinél érdekesebb volt, mert az 186 gr. Sztáray Antal Pictora, s a 2-dik Helene, majd együtt érkeztek a célhoz. Ugy halljuk, hogy Helene a pályát elhagyva, utját néhány öllel megszorította, de megvalljuk, ezt észre nem vettük. Harmadiknak érkezett a „Bodrog“ negyediknek a „Nameless.“

III. Földészek versenye. Az első ló 40 ft. a másodiké 10 ft. ezüst pénzben. Adja a Zemplén m. Gazdasági Egyesület. Távolság 800 ól. — Tavaly e futásra egyszem állott ki: most kettő, — egy posztó ruhás ember fekete lovon, kit a közönség magyar embernek nézett, — és egy ködmönös tót fiu pej lovon. Utólag azonban megtudtuk, hogy mind a ketten T. Terebesiek voltak, mind a ketten szőrin lovagoltak. (A Zempléni Híradó szerint a fekete ló tulajdonosa Borsiba való). A fekete nagyobb ló volt és

*) A közlő becsánatot kér, ha kit helytelenül talált megnevezni, vagy kihagyni; mindenkit nem láthatott, s jegyzékbe nem vehetett.

jobbnak is látszott. Ez is vezetett majd nem végig; — de a fordulattól kezdve a ködmönös fiu erősebben sarkalván pej lovát, mintegy fél lónyak hosszával nyertes lón. — A 40 darab (1 forintos) ezüst tallér esengése a jövő évre valószínűleg több pályázót hoz a gyepre.

IV. Andrásy Manó Gróf tisztelet-díja 150 ft. értékű ezüst dísz-serleg. Urlovarok, egyszer a pálya köre — tehát 1200 ól. Teherkiegyenlítés nélkül. — Nem telivér lovakra. Ki-állott és indult 3 ló: 1. Vladár Ervin s. p. lovagolta Dráveczky Aurel ur. — 2. Fischer Agoston Báró p. lov. Forgách László Gróf. — 3. Luzsinszky József v. p. lov. Szirmay Károly Gróf. — A Vladár Ervin ur makranczos lova már az indítás előtt is elragadt; — aztán hosszas várakozás után vissza-hozatván, rendesen indult meg ugyan, de azonnal előre vágott, és majd az egész pályán vezetett; — de a futás vége felé ismét ki-tört, — vissza hozatalára már idő sem lett volna. A második kettőből a Luzsinszky József Báró Carlos-a mintegy tíz-tizenkét ló hosszával könnyen nyert, mit kiténő lovasa Szirmay Károly Gróf az által tüntetett fel, hogy lovagló-osztorát fogai közt hozta a célponthoz.

V. Eladó verseny. Díj 150 ft. adja a Zemplén m. gazd. egyesület. — 1 angol mföld. A bejelentett 5 ló közül a Vladár Ervin ur Csárdása vissza-vonatván — futott 4 ló: — Sztáray Béla Gr. 5 év. f. s. p. k. Esther ap. Little Harry — 2. Sztáray Antal Gróf id. s. p. f. h. név nélkül ap. Pátka. — 3. Andrásy Aladár Gróf id. f. f. h. Boglár, ap. Pátka. — 4. Dráveczky Aurel id. f. s. p. k. Junó. — Az indulásnál a Boglár kissé megelőzte a többi, mind végig megtartotta az elsőséget, s néhány ló hosszával győzött is. — 2-ik érkezett a Sztáray Antal Gróf lova, mely még csak a célnál látszott igazán tűzbe jönni; — harmadik Esther, negyedik Junó. — A nyertest a futás után tartott árverésen Gr. Erdődy 450 frton. vette meg; s mivel tulajdonosa az árát 400 frtra határozta: a többi 50 frton a szabály értelmében a gazd. egyesület nyerte s mivel négy ló 20 ft. tétel, kettő pedig 10—10 ft. bánatot fizetett; de ennek fele a 2-ik ló: ekként az egyesület ezen futáson 50 frtot. vesztett.

VI. Ugrató verseny Tiszteletdíj. adja özv. Gr. Andrásy Károlyné. Ez egy gyönyörű szép háromágú ezüst gyertyatartó volt, mely egy lecsónkázott három águ fát ábrázol, tövében három szép özeccskével. Másfélszer a pálya körül 5 akadályval; tehát egyszeresmind a leghosszabb futás. Az akadályok tavaly árkok is voltak; most csak sövények mintegy öt láb magasak. — A bejelentett 7 ló közül Gr. Andrásy Aladár id. t. v. s. Countess nevű kancája; mely tavaly az akadály-versenyen lovasát elragadta; b. Fischer Agoston és b. Luzsinszky József névtelenül bejelentett lovaik vissza-vonatván; futott 4 és pedig: b; Wenkheim-Czindery Béla id. t. v. f. k. Pruszlík ap. Pátka, any. Desdemona; lovag. tulajdonosa. 2. Gr. Sztáray Antal id. f. s. k. Menyecske ap. Fortunátus, lov. gr. Szirmay Károly. 3. Gr. Andrásy Gyula 5 év. f. s. p. k. Margit; ap. Little-Harry; lov. gr. Szapáry Iván. 4. Gr. Sztáray Béla id. arab s. k. Irma lov. Dráveczky Aurel ur. Mind a négyen többnyire oly egy eseményben futottak, hogy alig volt észrevehető, mikor melyik előzget vagy maradoz; és az akadályokon mindannyiszor tisztán és szépen szöktek által; míg végre a forduló ponton innen a Margit már szinte bizonyos győztesként látszott kiválni, de az utolsó ugrásnál az akadályt — különben rendes ugrása közben lábával érintvén s letörvén, és így a vel. ugy is majd egyszerre oda érkezett Pruszlíknak az ugrást megkönnyítvén, sőt feleslegessé tevén — kettejük közt egészen a célponthoz folytatott erős küzdelem után, mintegy lónyak hosszával győztes lett b. Wenkheim-Czindery Béla a Pruszlíkon; tehát ugyanazon melyen az ugrató versenyen tavaly is győzött. Második volt a Gr. Andrásy Gyula Margitja. Harmadik a Menyecske, negyedik az Irma. — Hogy a Margit az utolsó ugrásnál az akadályt letörte — valószínűleg annak tulajdonítható, hogy már az ugrás előtt a Pruszlíkkal az elsőségért erősen vetekedvén, mind a kettőnek lovasa igen zaklatta lovát, s így azon nyugodtságból, melylyel a felszökés pillanatát meg kellett választani, lovát s talán önmagát is kivette.

Vége következett:

VII. Az ügető verseny, melyre 5 fogat jelentkezett: 1. gr. Vay Ádám. 2. Botka Béla ur. 3. gr. Károlyi Ede. 4. Pilsy Nándor ur. 5. Egy Elek ur-é. Elindítottak először a két első, elmenkező irányban a gr. Vay Ádám két igen szép de kissé kihízalt pej lovával, jobbra. Botka Béla ur v. p. nyerges és tarka rudasával balra a nyerő ponttól. Az utóbbi érkezett előbb és pedig 6 perc 32 m. perc. amaz 6. p. 35 m. p. alatt.

Ez után Pilsy Nándor szürke nyerges és v. pej rudassal balra: a gr. Károlyi Ede két s. peje, hajtva Komáromy László ur által (a többiek magok hajták fogataikat) jobbra. Ha a Pilsy Nándor ur pej lova párja volna a szürkének, igen kétséssé tette volna a diadalt; így azonban Komáromy László ur 6 p. 15 m. p. Pilsy Nándor ur 6 p. 32 m. p. alatt ért be.

Vége elindítottak Egy Elek ur egy fekete és egy sárga ménen egyedül, s a pályát, különben elég szabályosan 6 p. és 28 m. p. alatt futotta be. Győztes lett tehát a gr. Károlyi Ede, Komáromy László ur által hajtott fogata, mely különben is legegyszerűbben ügetett.

A szerenese, ugy látszik, e versenyen nem választott magának kizárólagos kedvenczet, de meglehetősen tarkázva osztotta kegyeit. Ha azonban a múlt évi versenyre is vetünk egy visszajáratást, ugy észre kell vennünk, hogy b. Wenkheim-Czindery Béla ez idén igazolta, hogy az ugrató versenyben tavaly nem csak azért lett nyertes, mert versenytársa kitört, mit különben mi tavaly is nagyon jól tudtunk, mert közönség néztük mint haladta meg a legnagyobb akadályt; észre kell vennünk továbbá a terebesi istálló jelességét, mely a két év alatt 4 futásra állított ki lovát, még pedig saját neveit, és volt nyertes, volt második, de ennél hátrább egyszer sem maradt.

Berekesztésül szabad legyen megemléstünk egy körülményt, mely a közönségnek nagy elégedetlenséget okozott, s melyért a rendezők rovatnak meg. Egy két idegent láttak barátink a nézők körül járni, és némelyek azt hívták, hogy ezekre a rendezők bízták a rendfentartást, az ellen zugolódtak. Ünnepelesen nyilatkoztak ugyan, hogy a rendezőkkel semmi összeköttetésben nem állunk, s mind a mit jelen tudósításunkba foglaltunk, egyedül magán nézetünk és nem sugalmazott közlemény, nem kértünk mind a mellett valódiannak nyilvánítani a fentebb érintett hirt; mert hisz a rendezők megyei esendbiztosokkal és pandurokkal is rendelkezettek, sőt magunk csak is ilyeneket láttunk a rendfentartással foglalkozni; és ha az kevés volna, tudhatták, hogy önkényes rendfentartók is találatlanok volna a megkívántató számban. Nem hívtak tehát az idegenek, de privat passióból jelentek meg. *)

De ha köszönetet szavaztunk a rendezőknek, ha felszólaltunk, meggyőződésünk szerint, érdemletlen megrovatásuk ellen, ne felejtkezzünk meg arról se, kinek szereplése, s működésének eredménye közvetlenül ott a gyepen szemünkbe nem tűnhetett ugyan, de a ki nem kevesebb fura-látszó s önhaszon nélkül működik, nem csak szobájának négy fala közt, de különben is a város utcáin, s a megyefalvain, az egylet tekintélyesebb tagjainál, s tollal a kezében, fáradságtalanul végezvén a titkár teendőit, melyeket mindenki oly könnyűeknek tart, a ki nem ösmer. Legyen azért e sorokban nyilvánosan köszönet mondva az egylet titkárnak Vass Gyula urnak.

A versenyben résztvevő szereplőket este egy, az Ujhelyi Kisdodova megalapítására igen díszesen rendezett táncvigalom ismét egyesíté, melyről, mivel ott nem voltam, csak tollba mondas után jegyzem meg, miszerint az a kiténő esinnal felékített megyeházi teremben, (miért ismét Boronkay Lászlónak tartozunk az elismerés adójával), vig de nem kicsapongó kedvvel folyt reggeli 5¹/₂ óráig, s talán kivétel nélkül a verseny egész díszes közönségét magában foglalá. Nem látszott benne semmi társasági töredékekbe szakadás, mely jelenség őszinte örömmel jegyezhető fel, az elbeszélés hűségéhez tartozván az is, miszerint volt a szünóra előtt egy hosszas füzértánc is, melyben nem vett részt a társaság egyik kisebb része. A nyugóra után azonban

*) Beccánat.

mindenki ismét egy szünni nem akaró s a kitti-
nő zenekart kimerítő csárdásban lelt kárpótlást.
Férfiaink semmiben sem vétettek a magyar di-
vat ellen, s hölgyeink közül is a legmagasb
ranguak közül kevesen, de a többiek igen ve-
gyesen voltak öltözve, sőt volt három frakk is,
de ezek ellen nem lehet panasz, a menyinyben
az egyik piros, a másik fehér, a harmadik zöld
volt. De nem említsük ezt tovább, hamarább
elkopnák egy doboz érczoll, mintsem ezen se-
gíthetnénk.

Ezen vigalmak a lóversenyekkel együtt
ugy hisszük állandókká lesznek, adjon a sors ne-
küink ezután ne csak ürügyet, de okot is vigak-
nak lehetünk. M. E.

Nyilt levél

a „Magyar Orosz Népdalok“ szerzője Lehoczky
Tivadar barátomhoz.

Midőn a munkás szorgalom a szorosán vett hi-
vatalbeli kötelességei között egy általános emberi s
honfiai nemes kötelemről sem feledkezve meg, az
ugyszólván bérbé adott idő, s munkásság kevés ma-
radványát is a közjónak, közművelődésnek szenteli
fel — s kinél az egyéni részletes kötelességgel a
honfiai nemes buzgalom, s tettvágy nem elégszik
meg, hanem tágasb tért keres, hogy magásra törek-
vő lelke hő vágyait kielégítse, — az a haza részé-
ről méltánylást, — az emberiség részéről elismerést
s a rokon keblük baráti kézzorítását kiérdemelte.

Te a rideg kötelességek között is a multba
merengve gyűjtöd annak majd csak veszendő ma-
radvány romjait, elszájtod a mult idő kincsét, mint
a hálás ivadék az ösök erényeit — mint a tudásvágy
Pompei eltemetett ezredéves kövesüléseit, hogy össze-
kösse a multtal a jelent, s mozaikba adja át a jö-
vőnek. —

S e nemes foglalkozás még nem elég tetterős
lelkednek, összegyűjtöd a körödben élő nép lelki kin-
csét is, kedély virágait a dalokat, s azokat átadád
hazai nyelvre fordítva azon népek, mely törzset teszi
e nemzetnek, melylyel ezer év óta együtt él és küzd,
melylyel egybeforrott története, jó és balsorsban együtt
osztakozott vele a nélkül, hogy honfiai önézeténél
egyéb díjt, mint a testvéri szeretetet igényelte volna
valaha.

Ki néptörzsoket ismerni, lelki benső mozzanatait,
jellemét kifürkészni akarja, halgassa meg dalait,
elemesse zenéjét, nézze meg tánczát, viseletét és
sejteni fogja történetét — ösmerni fogja lelki életét,
örömeit és fájdalmait — jó és rossz tulajdonságait
mind jelleme alapvonalait, — nyomára jön egyszers-
mint barátja és ellenednek, vágyainak, szükségének
ugy a családi, mint társadalmi életben, szóval ismerni
fogja egyéni és állami szempontból őket, — s azért
bőlesen jegyzi meg a „Magyar Orosz Népdalok“ tu-
dós kiadója befejező soraiban; hogy „a népszellem
nyilatkozásait, nem csak eszthetikai gyönyörnek,
hanem államismereti tudományának is lehet számolni.

Ily kettős horderejű, a tudomány s reánk nézve
hézagot pótoló művedért fogadd hitsorsosim nevében
őszinte köszönetemet, baráti kézzorításomat — a tu-
dós kiadó pedig meleg halánkat mely által e nép-
törzsnak eredeti lelki világát a hazának élethűség-
ben bemutatni sziveskedtetek — ezen dalok mint
hű tükrök a nép lelkületének oszlassák el a testvér-
nép, s mindnyájunk fájó szívére a jelen izzalmas
államéletünknek oly természetes kinövését a bizal-
matlanúságot — oszlassa el a gyanut, mintha e nép-
törzs a haza érdekeinek külön érdekeknek áldozna,
sajnája meg a balhít egyes higvelejük balfelfogá-
sáit, önzetes tévelygéseit az egész törzsnak hibájaul
tekinteni, — s győződjék meg minden ember azon
történet szentesítette igazságról, hogy nép rosz
nem lehet, csak kegyesek lehetnek azok
s jövője csak annak van, mia becsületesség
s törvényesség rendíthetlen talapzatán
nyugoszik, — a többi mind összedől ha száza-
dokig is takargatják az önérdök mázával, s elrútol-
bár mily simára csiszolták, és festették is a kort ámi-
tó hatalmasok kezei.

E szívem sugalma s lellem kívánalmának ele-
get téve, e szép gyűjteményhez fogadd be pótlékul
atomnyi kísérletemet e még egy pár kimaradt dalban:

Mentem a Poloninára
Sarju kaszálásra,
Hozzám jöttek, s enyelegetek,
Több pajkos legények.

Egyik szólit barátjának
A másik komjának
A harmadik karom alá
Kötélét csusztatá.

Megkötötték, besoroztak
Veronába hoztak, —
Az én kedves kis Aniczám
Hon sirdogál árván.

A két galamb vizet ivott
Más kettő bolygatott
Bár azok elkárhoznának
Kik elszakasztának!

Más:

Tul a hegyen, tul a vizen,
Egy lányal megismerkedtem
Mi haszna ha esmerem őt, —
Ha meg nem öllehetem őt.

Mondsza lányka — mondki szívem
Hogy szeretsz e engem híven?
Isten engem! ugy szeretlek
Soha el nem felejtetek.

S most engedj meg, hogy a népdalok által-
nos megnevezésére s illetőleg a könyv címére, s né-
mely dalok eredetére megteszem szerény véleménye-
met.

E czim: „Magyar orosz népdalok“ kö-
rülírva mindnyájunk fogalma szerint annyit jelent:
„a magyarországi orosz népek dalai“ valamint Mészá-
ros Károly kiadott történetét „magyar oroszok törté-
netének“ ezimerte — én e megnevezést nem tartom
élethűnek, s inkább megfordítva találok ezélszerűnek
s az alanyra megfelelőbbnek: t. i. „orosz magyar
népdalok“ — orosz magyarok története — elemezzük
e tételt:

Magyar orosz mint fennebb említém ma-
gyarországi orosz embert jelent, a fő nyomatéku szó
tehát nyelvünk természete szerint az „orosz“ mely a
jelent, — a „magyar“ pedig a multat képviseli, mint-
ha előbb magyarok most oroszok lennének — pedig
az általános világ fogalom szerint minden ország
polgára a világ előtt elismert hazája nevezetétől nyeri
valódi nevét, s így a Magyarországon lakó volt
orosz, ezer év óta magyarnak, valamint az elszaszi
német, német-francziának, a törökországi magyar
magyar-töröknek nevezi magát, mi tisztán kifejezi
a multat és jelent, — a természetrendi szerint a
mult megelőzi a jelent, valamint apa a fiut s így
előbb jön kifejezve a mult, s utána a jelen; mint-
hogy tehát a magyar orosz — előbb volt orosz s
most magyarországi, természetes hogy orosz-magyar-
nak, s nem magyar-orosznak nevezendő.

De példázunk a tulajdon nevekről Orosz Már-
ton — a valódi név mely a signum indelebilét kap-
ta a szentségben, s mely változhatatlan a Márton
— az Orosz pedig családi név mely változhatik — mint
a Gr. Sztáray család némely ágai Bánfi, Ödöfni és
Ördög nevet vettek fel — és csak annyit jelent, hogy
Orosz családból való, illetőleg hogy Orosz jelenleg
is, vagy Orosz volt valaha; — s itt a mult meg-
előzi a jelent, a család neve az egyén nevét — mint
Csicseri Péter anyit jelent hogy Csicserből származ-
zott, vagy Csicserben birtokolt Péter, így nevez-
tetik, habár Csicserben sem nem lakik, se nem
birtokol.

Ha pedig szó orosz a szláv nyelvet kép-
viseli, ugy szinte a fiu megelőzi apját, mert ezen
dalok előbb oroszul, és csak jelenleg magyarul szer-
kesztettek, tehát orosz magyar: épdaloknak kell lenniök

Ha pedig orosz nevezet alatt a közönségesen
orosz vagy is keleti szertartásu ó hitű vallást ért-
jük ugy tágabb értelmet adunk a „magyar orosz“
kifejezésnek, mint valóban van, mert vannak ke-
leti szertartásu vagy is ugy nevezett orosz vallá-
suak, kik valóban nyelvükre nézve nem oroszok
hanem tiszta magyarok mint a Dorogi hajdúk, kik
már ezen megnevezés alá nem jöhetnek, és e dallos
könyvben sem képviselvék, de különben a hitval-
lást e szó orosz nem is képviselheti, mert vannak
orthodox és uniát oroszok, valamint a református
vallás nem jól nevezetik magyar vallásnak — mert
igy igen kevésre olvadna a magyarok száma.

Végtere e kérdésre: kivagyok? a helyes gon-
dolkodás szabályai szerint csak így felelhetek: én
orosz származásu, vagy vallásu magyar ember va-
gyok, menyiben e négy folyamú hazában még kinek
sem jutott eszébe ezer év óta magát másnak mint ma-
gyarnak nevezni, bár mily nyelvű és vallásu volt, s
most midőn az 1848-ki törvények által egygyé s egyen-
lökké lettünk, tehetjük e magunkat saját hazánkban
idegenekké, s egyenletlenekké?

Mi a népdalok forrását illeti — az 1-ső a jelen
évi Jäger Károly által kiadott orosz kalendariumban
jelent meg, s így nem a nép szellem tiszta forrásá-
ból eredvén, sem ennek vérébe nem olvadt fel, még
népdalnak nemis nevezhető; — ilyenek a 39. és 111 ik
dalok is melyek idegen tán a szomszéd orosz lengye-
lektől szivárogtak át — mind hárman idegen növénnyek
idegen illattal, melyek itten meghonosodni alig ha fog-
nak valaha.

Fogadd kedvesen szerény észrevételemet s foly-
tasd tovább is üdvös működésedet, mi figyelemmel
fogunk kísérni, s áldást kívánunk a becsületes mun-
kához.

Hass alkoss gyarapits,
S a haza fényre derül.

Ölel őszinte barátod

TOMA ANDOR.

A Tatra és vidéke.

Uti jegyzetek.

VIII.

Igló, XVI Bányaváros s környéke.

Lőcséről délre van Harikőcz, hajdan a 24 ki-
rályi városokhoz tartozott, de a megyébe kebele-
ztetvén, faluvá satnyult. Akép irom le a vidéket és
városait a mint legközelebb utamban estek. Innen
félórányira a szép virányos s termékeny Hernád völgy-
ben Igló bányaváros barátságos falai köszöntenek s
vidékének szépsége meglepő. Délnyugaton zöld fe-
nyőberezek fokonszint emelkedésben nyulnak fel,
míg éjszaknyugaton távolban a Tatra egész hou-
lokzata a legszebb perspecticus látományt nyújt. —
A közeli fenyvesek füst felhőket lehelnek ki, élet-
jele a szétszórt bányatelepeknek, hutáknak, mert e
berezek kebele el van árasztva kincsekkel, ott te-
rem a vaskő s különösen a legkedveltebb vaspát
(Eisenspad) réz-ércz és ezüst-ércz (Phalerez), ezek
több helyt ezer ölnyi mély aknák s ezekből szétá-
gazó tárnák (Stollan) által hozatnak napvilágra. Az
egész Hernád völgy csupa sürgés forgás, csupa élet
és zaj, a bányaművek dörgése, vashámorok kalapá-
csolása, malmok zúgása, vig aratók örömdala s a
csalagány édesbús éneke — nagyszerű phantaszfikus
harmonia olvadnak össze, mintha e munkás völgy
szivéből fakadt hála himnusát zengené.

Koronája e szorgalmas szép völgynek kedves
városa s nem tudok helységet a mely egyszerű csi-
nosága de kellemo dúsasága által oly édes von-
zalmat gerjeszsen, — s lakói szives vendégszeretete,
őszinte barátsága által anyira le varázsolja az em-
bert, mint Igló. Széles uteczija melyen két oldalt
kecses házlánczolat vonul végig, fákkal be van üt-
tetve, melyek alatt pihentető lőczák kínálkoznak, hof
alkonytájban a város szépei a nap eseményeit regé-
lik egymásnak. A város közepén felmagasló szép
evangelika Egyház s roppant nagy goth katolikus
templom lakosai vallásosságát büszkén hirdeti.

E várost az 1849-iki és a tavalyi tüzvészek
majd nem egészen elhamvasztották, de Phönixként
mindig ujra ifjabbán támadott fel hamvaiból.

S míg a város határa dús áldással jutalmazza
birtokosait a lelkes polgárok nem mulasztanak sem-
mit sem, mi által szellemileg gyarapuljon s fényben
nyerjen szülőhelyük. Jól berendezett s tápintezettel
ellátott iskolájuk van az evangelikusoknak 7 évi s
jövő évben már 8-ik tanfolyammal is, jeles tanárai
magyar- és német nyelven adják elő a tantárgyakat.
Itt székel a bányabirodság és a XVI városok törvény-
széke is.

Sok szép s regényes fekvésű mulató helyeik is
vannak, hol a családok koszorui társalgási öszetár-
tásban vig órákat töltve élvezik a természet kelle-
meit. Különös, hogy Iglón a magyar Thália is gya-
ran felüti sátorát s közönsége részéről mindig a
legszebb pártolásnak örvendett, mert polgárai a ma-
gyar nyelvet beszélék, mind művelt családok tagjai,
mind lelkes buzgó honfiak.

IX.

A Tatra virágai — a nők.

El nem mulasztatom, hogy itt arról ne szól-
jak a mi Iglót sKézsmárkot anyira nevezetessé te-
szí, értem szép leányait, hiszen oly jól esik vissza
emlékezni azokra a karesu lilomokra melyeknek
arczán még az első lágy hófuvalom látszik, azokra
a szép szenvedő gyöngyvirágokra, melyeknek széke
selyem hajfűrtjein a tündéranya arany fésűjénél

nyomait hagyta, azokra az értelem nevelésére, melyek nagy szemökbe a kék eget lecsalták, azokra az égő narezisokra avval az édes lelki mosolylyal azokban a nagy kihívó szemekben.

Azt hittem hogy álmodom s édes álomban a Tátra hó tündereit s tavainak habléányait látom, mintha Igló leányai az ő Tatrának ide az enyhébb s szelidebb virányokra átplántált virágai volnának. Igen a Tátra e kedves gyermekei virágok, melyeknek szépségük — szívet bájoló, melyeknek illata — lelket kábitó!

És te kedves igénytelen szájszorszó! érzem még nagy sötét szemed villámain szivemben, éjente látom lebegő karsu alakodat, avval az éjfél meg-alázó sötét ragyogó hajfürtökkel, még mindig oly némán ábrándosan, még mindig oly ékesen szóló szemekkel. Arcaid hava mintha halványabb volna ajkaid rubintján mintha forróban lángolna az égő-szerelem!

A szépsi nők, mondhatni általában szókók egészüni szemekkel, arczörük feltűnő, finom és tiszta majdnem áttetsző mintha a virág lehelet oda fagyott volna, Vannak barnák is, s ezek különös bujjal bírnak, mert míg bársony hajzatuk korom fekete, arcuk sápadt alabastromot mutat, villogó fekete vagy sötét kék szemekkel, mintha a szép természet eszményképeit bennük akarta volna valóítani.

A leányok mind igen elevenek vagy nagyon is ábrándozók, s míg nyájas társalgásuk nyiltabb bizalmat ébreszt, szende ártatlanságuk Nymbusa, magasztos tiszteletet parancsol. Ők szépek de nem büszkék, egyszerűek de vonzó, vallásosak de nem rajongók, erényesek de nem kétkedők, szerelmük titkos tiszta és forró, de sohaem tolakodó és soha nem ingatag.

Hazay Gyula.

Hegyaljai levelek.

IX.

S. A. Ujhely október 18 1864.

Édes Ferim! Vonhatnád e kétségbe, hogy az ember élete nem tömkeleg, melyben egyedüli Ariadne fonal csupán az összetartás?

Megtárgadhatnád-e, hogy az élet bajaiból való kibontakozásnak eme neműjét — a társasélet erkölcsi hatalmát kivül, más eddig-ig ismeretlen factor is — megnyerni képes lehetne?

S ha a mindenség felett egy láthatatlan szellemi fenség kormányoz, a földi végességben rendelt társaséletnek is kell, hogy meglegyen lelkiismerete, mely szabad, és nyilt — mikint a levegő, s ez a közvélemény — mely alkotója és fentartója az összetartásnak. —

Ellengördíthetnéd, hogy minő szívósság tulajdonítható az összetartás kapcsát képező oly közvéleménynek, mely szédelő és ingatag, s ha ma felemel, holnap porba sujt, — ma tenyerén hordoz s hozsánnát kiált, holnap lábba tapos vagy megfeszít; de méltasd figyelmedre egyidejűleg azt is, hogy így csupán a modern politikai közvélemény nyilatkozhatik; — míg ellenben a társasélet öntudalma, lelkiismerete vagy is a társasélet vérkeringését eleven és egészséges léktetésre előmozdító köz-

vélemény ugy eredetere, mint fejlődésére, nem különben cseljára nézve is, se nem kérész életű, se a pillanat felhevüléseinek takarójául nem szolgál, hanem kormányoz és vezérel azon ösvényen, melyen az ember rendeltetésének lehető kifejlődése nyujt vigaszt és ösztönt az előmenetelre.

Mely őszinte és nyilt, s nem kendőzött bizalmat oszt jutalmul.

S melyen mindenkit érdeme szerint ítél meg; S az ily közvélemény nem riaszt, de hódít s ezen hódítás által a társasélet nagy családját gazdagítva, egyszersmind az állami jólét veremes reményeire nem csak jogosít, hanem azoknak érvényt is szerezni képes.

Avagy egy futó pillanatot vetve ezeknek ellenkezőjére is, ugyan mond meg, egyes ember ön-maga csinálhat e közvéleményt? ki azt hinné, hogy: igen, — az a szociális élettel szemben nagyon megcsalódnék, mivel számításán kivül hagyná azt, hogy melyek a társas életben kívül az elszigetelt egyesekre jök, szükségesek avagy elkerülhetlenek lehetnének, azok az idő és körülmények szerint éledő s az erők egyesülése által izmosodó társaséletben szükségtelenné vagy éppen károsra lennének; s ha ekkép egyes ember ön-maga magával tusázva kérdezné, hogy minő tényezők szolgálnak tehát a társaséletteléne azon biztosítására, melyek a visszavonást egyesülésre, az egyesülést — hatalomra, s a hatalmat erős és tisztelt közvélemény szervezésére vezérlék? annak az emberiségnek rendeltetését — mely a társaséletben foglalatik — nem lehet, s nemszabad a tényezők sorából kifelejtteni.

Avagy tisztelhetnénk e bár mit is méltóbban, mint midőn a józan közvéleményben az emberiség egészének, a társaséletnek evangélioma van előterjesztve? s mi adhat döntőbb súlyt, mint midőn a társasélet kebelében és gyamolításával az egyesek hangya szorgalma, s tudománya mellett fejlődik ki, oly közvélemény, mely ugy az egyest, mint magát a társaséletet is kötelezi, — mivel a közvéleményt legjobban tudja méltányolni, maga a társasélet, s annak szükségét senki nem érzi jobban mint maga a társas élet.

Ildomos dolog e tehát visszavonulni a társas élet hatása elől, midőn csupán annak sikerül a kebelén táplált józan közvélemény delezességével öszvezelelni az elszigeteltségben töprenkedő egyeseket?

Nyugodj meg gondolatom, midőn azt hiszed hogy egyeseket akaratos ellenére nem kényszeríthetni; — hiszen ezekben az ember, csakis az emberi rendeltetés betöltésére buzdítatnék, s ha netalán a társaséletnek igazgató közvéleménye nem ösmeretnék, — idő s körülmények terelték oda a népe, ket, hogy ne egyes ember, de a népek egyesülete a valóságos társasélet legyen annak megösmertetője, s ezen factor tegye szabaddá a közvéleményt a strucz madár azon buvó ösztöne alól, mely homokba rejtve fejét azt hiszi, hogy őt senkisé látja.

„A ki napot keres, a vészszel megívni néféjzen“

S éppen ezért mondhatni azt, hogy a társaséletnek öröme: a közvélemény! Isten veled. Őszinte barátod

Oláh Dani.

Ujdonságok.

— Lapunkat — mint a füzikkben olvasható — jövő évtől kezdve Kassán fogjuk kiadni, és pedig hetenkint kétszer, csütörtökön és vasárnap. Czime és iránya az eddigi marad. — Azon tisztelt előfizetőink kik lapunk egész évi előfizetési díját befizették, a hátralévő két hónapra eső egy forintot, ha kívánják szerkesztőségi irodánkban visszavehetik, vagy pedig a jövő évre beszámítjuk; míg ellenben azon pártolóinkat, kik az előfizetési díjjal még mindig tartozásban vannak, tisztelettel s utóljára kérjük fel, hogy levonva a november és december hónapokra eső 1 forintot, az ezen felül lévő összeget legfőlebb jövő november hó 5-én beküldeni ne terheltessenek.

— Az Ungvárott építeni szándékolt állandó magyar színház ügyében a további teendőkre nézve felsőbb hatósági engedély léven szükséges; van szerencsém az illetőkkel tisztelettel tudatni, hogy mihelyt — már benyújtott kérvényemre — a felsőbb engedély megadatik; az ideigl. választmányi tagokat tanácskozás végett azonnal öszszehívni — el nem mulasztandom. — Ungvárt október 26-án 1864.

PETROVAY AKOS,
vál. elnök.

* Az unghvári „korona“ vendéglő rendbeszedéséhez hozzá fogtak. A folyások részben már ki vannak festve, s jelenleg a nagy termen dolgoznak.

* Ungvárról a Kisfaludy-társaság pártoló tagjai szépen szaporodnak. A már közlötöken kívül utólag Laurénsszki segéd lelkész, Markos György és Toma Andor jegyeztették be magukat.

* A Zemplén-megyei gazdasági egyesület jövő november hó 10-én S. a. Ujhelyben közgyűlést fog tartani.

* Munkácson Gottier Lipót ur gyógyszer-tárában hasznosnak bizonyult máj-foltok elleni szer kapható. Egy üveg ára helyben csak 1 forint. Ajánljuk azon hölgyek figyelmébe, kiknek hiúságukat sértik a máj-foltok.

* A csicseryi borsó nagy hirre vergődött; de a Csicsery Antal gyönyörű s a legnemesebb fajú almái Csicseryben, jószág, s kintinőség tekintetében nem engednek előnyt a csicseryi borsónak. Mint hirdeteink közt is olvasható, ezen finom almákból kissé nagyobb mennyiségben kapható.

Főhívás!

A folyó hó 23-ára kitűzött szerednyei közbirtokossági gyűlés a birtokosok kívánsága szerint jövő november hó 6-nak délutáni 3 órájára áttétetvén, azon napra a közbirtokos urakat tisztelettel meghívja.

Ungvárt október 26. 1864.

Öry Jenő ügyvéd.

— Ungvárott az Özvegyi ház emeletében négy szoba, konyha és kamara folyó év november 1-től bérbbe adandó. Bővebb felvilágosítás a szerkesztőség irodájában szerezhető.

H I R D E T M É N Y E K.

Haszonbérleti Hirdetés.

Gömör-megyei Székési lakos Kubinyi Kálmán Zemplén-megyében helyezett Kohányi, Gálszécsi, és Álbini pusztái már tagosított, ugy a Gerendai most tagosítás alatti birtoka, a Dargói határban külön kihasított erdővel, s az itt megnevezett helyeken a tulajdonost illető kir. kisebb vagy közbirtokossági haszonvételek, s a Kohányi határban lévő malommal együtt; a jövő 1865-dik évi április hó 24-től bérbbe adandók lévén, a haszonbéri feltételeket S. a. Ujhelyben Kálnicky Károly ügyvédnél, vagy Ungvárt a „Felvidék“ szerkesztőségénél a bérleti kívánók megtekinthetik.

Hirdetmény.

a fogyasztási adó haszonbéri árvereltetése tárgyában.

Az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóság által közhírre tétetik, miszerint a bor, must és hus felhasználásáról járó fogyasztási adó beszédése, Ungh megyébe kebelezett Unghvár városában, Radvány és Bolotinával együtt, a harmadik osztályba tartozó helységek árszabályzata alapján, 1865-ik év január 1-től December végéig, s feltételeken 1866 és 1867-dik évre nyilvános árverés által haszonbérbe adatik.

1. Az árverés 1864-ik év november 7-én délelőtti 10 órakor az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóságnál fog tartatni.

2. A kikiáltási ár — a fogyasztási adóra és a jelenlegi rendkívüli pótlékra nézve a bor és musttól járó adó összeg 2096 ftra. — az adó alá eső hus felhasználásáról (járuló összeg) azonban 6290 ftra. — s e szerint összesen 8386 — oszt. ért. forintra határozatott.

3. A ki az árverésbe részt akar venni, köteles a kikiáltási ár tizedrészével felérő összeget 839 frot. oszt. ért. mint bányát pénzt az árverési bizottmányának kézbesíteni.

4. A bérleti szándékozótól írásbeli ajánlatok is elfogadtatnak, melyek jelenleg 50 kros bélyeg alá esnek, s az árverés előtt 1864-ik év november 7-ik napja délelőtti 10 órájáig bepecsételve az unghvári es. kir. Pénzügy-Igazgatóság elnökének benyújthatók.

A többi feltételek az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóságnál megtekinthetők. Ungvárt, október 18. 1864.

Az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóság Elnökétől.

Fa-eladás.

Kis-Ráthban Buday Miklósnál a szürthei erdőből minden néven nevezendő tölgy- és másnemű fák kisebb és nagyobb mennyiségben eladó. — Bővebben értesülhetni a tulajdonosnál Kis-Ráthban.

Nyom. Ungvárt Jäger K. betűvel.

MÜNSTER ÉS TÁRSA

UNGVÁROTT,

(nagy-uteza Kaffkaféle ház)

ajánlja
**norinbergi,- fűszer,-
gázlámpák,- és porcellán-
RAKTÁRÁT.**

továbba uridivat u. m.

kalapok, kesztyűk, nyakkendők sat. jól felszerelt kereskedésében jutányos áron kaphatók.

A vidékeken uralkodó marhavész következtében, avásárok betiltva lévén, alólirt tudatja a tisztelt gazda közönséggel, hogy oly helyről hől még eddig a marha betegségnek semmi nyoma nem mutatkozott, hizóba ökröket venni szándékozik, kinek eladásra illő ökrei volnának, vélem tudatni sziveskedjék.

Doboruszkián

Szatmári Samu.

Gyümölcs eladás.

Csicseryben Csicsery Antalnál a legnemesebb fajú kézzel szedettts tökéletesen ép

ALMÁK

jutányos áron kaphatók, — 80 köböl.